

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Vervelen - de kunst van het wachten

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Verloren tijd - het thema toegelicht
- 6 Lessen in verwachten - Yvonne Peyresaubes
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Lieke Weima* - Chris van Wieren
- 13 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 14 'Het bewijs van wat wij niet zien' - Erik Borgman
- 17 Zing! - Marie Hansen-Couturier
- 18 ZinneBeeld - Marleen Hengelaar-Rookmaaker
- 20 Ondersteun het Jeannette Noëlhuis - Behram
- 21 Kloostercolumn - Nadia Kroon
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Evert van Kooij* - Evelien Plaisier

Jaargang 86, nr.1: september/oktober 2019

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachelle van Andel, Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee: Behram, Marie Hansen-Couturier, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Evert van Kooij, Nadia Kroon, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan

Fotografie: Jos Lammers (p.4), Roelant Meijer (cover, p.3,10,17,21,24), Shutterstock (p.14)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

Heerlijk vind ik het om zomaar naar buiten te staren en te zien hoe de schapen zich kauwend (en heel af en toe bikkend) rustig voortbewegen. Je ziet van alles en je hoeft niets. Monnie, onze poes, is van dat niets hoeven ook zo'n heerlijk voorbeeld, als ze met haar pootjes onder zich gevouwen hele tijden voor zich uit staart, zich dan weer ongegeneerd uitrekt om vervolgens weer heel relaxed te gaan liggen.

Laatst kwam het bij ons aan tafel ter sprake: lekker lummelen, wat is dat eigenlijk? Wat doe je dan? Niets dus. Niets bijzonders althans. Niets omdat het moet, niets waar een tijdslimiet aan vastgeplakt zit. We ontdekten samen dat het nog niet zo eenvoudig is voor ieder van ons om eens lekker niets nuttigs te doen. Niet sporten omdat dat zo goed is voor mijn lijf, of toch zo graag zorgend bezig willen zijn, of nog even iemand een appje sturen als ik niets te doen heb...

In de krant las ik: 'De grootste wetenschappelijke ontdekkingen worden juist gedaan als wetenschappers tussen hun drukke werk door aan het lummelen zijn; in de tuin, onder de douche...' Alan Lightman die een ode brengt aan het lummelen! Je zou lummelen ook de positieve tegenpool van vervelen kunnen noemen. Het is een aandurven van de leegte, tijdelijk even niets willen. Die vorm van verveling omarmen. Durf je wel te vervelen? Durf je te mediteren, stil te zijn?

En hiervoor tijd maken doen we toch echt zelf! Wij zijn de tijden, zegt Augustinus in zijn bekende uitspraak, en de tijden zijn wat wij ervan maken. Op zijn tijd 'lummelen' dus, dat wens ik iedereen van harte toe!

Mariella Oberdorff, algemeen overste

Aan de oever van de Dommel. Foto: Jos Lammers

*Ons dagelijks bestaan kent veel schijnbaar nutteloze momenten.
We staan in de file, ruimen alweer de vaatwasser in of zitten bij een
ellenlange werkbepreking. Tijd die we het liefst anders besteden.*

Of schuilt er levenskunst in deze verloren tijd?

Helemaal niets doen, is dat ook een kunst?

Vervelen - de kunst van het wachten

'Binnen 12 uur in uw keuken bezorgd', 'klaar terwijl u wacht'.

*Het liefst hebben we alles direct voor handen en gaat alles
volgens een door ons opgestelde tijdsplanning.*

*Met Track & Trace weten we precies hoe lang we moeten
wachten, zodat we tot die tijd productief kunnen blijven.*

*Wanneer we dan toch kostbare tijd verliezen en onverwachts
moeten wachten, zoeken we zo snel mogelijk afleiding om
het aangenaam te houden.*

*Gelukkig hebben we met de digitale wereld in onze broekzak
de afleiding altijd dichtbij, in ieder geval tot de batterij leeg is.*

*En dan, vallen we dan in het zwarte gat van het niets doen,
het niet weten, niet online zijn, niet kunnen bijdragen?*

Lessen in verwachten

Yvonne Peyresaubes

Wachten... Het zal wel moeten, als een beleefde stem aan de telefoon waar-schuwt 'Er zijn nog vijf wachtenden vóór u!' of als ik net het busje zie vertrekken en weet dat het volgende pas over ander-half uur komt. Wat doet het me? Ik kan de irritatie nog oproepen die ik vroeger voelde als ik dacht aan alles wat ik in die 'lege tijd' had kunnen doen. Die lege tijd was geen geschenk, maar verloren tijd. De tijdsplanning raakte in de war, vroeg om aanpassing en dat wel zo secuur mogelijk, want tijd was kostbaar. En nu? Tijd is nog steeds kostbaar, maar op een andere manier. Niet meer door wat ik allemaal onderneem om die te vullen, maar misschien wel om mezelf te overtuigen dat de tijd een eigen bezit is, dat ik die in handen heb.

In deze heb ik veel geleerd van een oudere medezuster, Gelasia. Ze was altijd zeer actief en ondernemend geweest en nu zat ze in een rolstoel, half verlamd, totaal afhankelijk. 'Ik heb hier leren wachten', zei ze, zonder bitterheid. Als er een verzorgster kwam, soms na lang wachten, was haar groet niet: 'Eindelijk!', maar: 'Fijn dat je er bent'. Leren wachten is toegeven: ik heb niet alles in handen. Dat

moet ik accepteren en er iets van maken. Geduld is dan ook geen pure passiviteit, het is positieve aandacht hebben voor de tijd van de ander. Want niet alleen de ruimte, maar ook de tijd delen we met elkaar. Ieder met een eigen tempo, een eigen programma. Geduld vraagt om welwillendheid, om begrip, om een vorm van nuchterheid die ik al thuis in een vrij groot gezin heb geleerd: 'Wacht op je beurt!'

Lopen

Tot een paar jaar geleden had ik nog geen regiotaxi-pas (nog te gezond!) en was ik aangewezen op openbaar vervoer. Dat wil zeggen: buurtbusjes die zelden

*Leren wachten is
toegeven: ik heb niet
alles in handen*

op elkaar waren afgestemd. Regelmatig stond ik in het dorp Heeze met bijna een uur wachttijd. Wat doe je met die tijd? Ik ben de omgeving gaan verkennen. Groene weilanden met mooie paarden of koeien. Kronkelende wegen tussen hoge

Hopen is anders dan passief afwachten

bomen. Een gehucht met oude boerderijen waar ooit de eerste kerk van Heeze heeft gestaan. In dat gehucht heerste een stilte die je overdag nergens meer ervaart: geen geluiden van verkeer of werkzaamheden, alleen het suizen van de wind in de bomen. Ik heb ook leuke mensen ontmoet, hen over hun tuin of een andere hobby horen vertellen. Zij vroegen nieuwsgierig wat ik in hun buurt deed. Zo maar lopen? Soms zag ik de vraag in hun ogen: Niets anders te doen? En ik dacht: Iets anders, zeker. Maar iets beters? Dat geloof ik niet. Zonder dat ik er iets voor deed, gebeurde er van alles met mij: verwondering, rust, verbondenheid met het land en haar bewoners.

Verwachten

Wachten kan vervelend zijn. Is het daarom dat de Bijbel liever spreekt over 'verwachten', een wachten dat zin heeft omdat het gevoed wordt door hoop? In deze is het beleven van het kerkelijk jaar een goede leerschool. De liturgie, met de feesten die we voorbereiden, helpt ons de tijd als iets dynamisch te ervaren. De tijd die bij uitstek met verwachting verbonden is, is advent. Deze vier weken aan het eind van het jaar brengen ons in het

gezelschap van duizenden mensen die door de eeuwen heen, zelfs in ramptijden, het vlammetje van de hoop brandend hebben gehouden. Want hopen is anders dan passief afwachten. Het is open zijn in verlangen, uitkijken, vertrouwen. Advent is ook de tijd van lezingen uit de profetenboeken, die zorgen dat wij de ongelukken niet vergeten. De profeten houden ons waakzaam, attent en bewogen om de medereizigers.

In een preek (256) zegt Augustinus tot de mensen van Hippo: 'Hier op aarde is het de hoop die ons doet zingen. Daar in Gods huis zal het de werkelijkheid zijn. Hier op aarde zijn we reizigers...' Dan spoort hij ons aan om te gaan zingen als we vermoeid raken. Zingen om de moed erin te houden en om elkaar te bemoedigen.

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Stilte in Vlaanderen

Casella hield haar jaarlijkse retraite in Westvleteren bij de trappisten. Het was stil, behalve 's avonds bij een biertje. We hebben allemaal genoten van het even niets hoeven. Van het getijdengebed, dat we niet hoefden voor te bereiden en de maaltijden die we niet zelf klaar hoefden te maken. Van de gastvrije broeders, uitgestrekte landerijen in de omgeving en een eigen bos voor de gasten.

We verzorgden met elkaar de inhoud om door de dag heen iets mee te doen. Ieder had thuis iets voorbereid (over 'in balans', 'geloven', 'legpuzzels', 'Etty Hillesum', 'stenen en gruis', 'lectio continua', 'Thomas Quartier') en je kon daar creatief of al denkend mee omgaan. Voor de vespers namen we tijd om daarover met elkaar te delen. Als je het mij vraagt, is zo'n retraite ontspannender dan vakantie! (MM)

Zo kan het ook

'Zo kan het ook!' riep een man op straat toen hij een van de zusters samen zag met een jonge moslima. Twee op eigen wijze gesluierde vrouwen, die samen veel plezier hadden. Iedere week komt de jonge vrijwilligster, een studente, om een uur te wandelen met een van de zusters die niet zelfstandig naar buiten kan. Onderweg ontmoeten ze veel mensen die even een praatje maken, die zelfs een foto willen nemen, omdat het zo bijzonder is in hun ogen. Is het zo bijzonder? Zou het niet gewoon moeten zijn dat we met elkaar de weg gaan zonder ons te laten afleiden door de verschillen die er ook zijn, die er mogen zijn? Zo kan het dus ook en gelukkig gebeurt er ook veel zo! (ANB)

Open Kloosterdag

Tijdens de Open Kloosterdag in Utrecht hadden we één heel bijzondere gast, een jongetje van zeven jaar. Tijdens de ontvangst was al duidelijk dat hij goed rondkeek en alles in zich opnam. Hij zag de beelden in onze binnentuin die hij aandachtig bewonderde en vroeg of er nog meer kunstwerken waren en of hij die mocht zien. Dat gebeurde. In de kapel bemachtigde hij een boekje met foto's en teksten van de kruisweg en schoof op z'n knieën van stoel naar stoel langs alle staties. Niets kon hem meer afleiden. (ANB)

Uit het gastenboek van Casella

'Wat heb ik dat achteraf gemist, een plek om stil te zijn, ruimte te scheppen voor wat er in me leeft. Een deken van dankbaarheid en warmte omhult mij als ik beseef hoe ik me door jullie gemeenschap gedragen heb gevoeld. Dit is heilzaam, het heeft me, tegen mijn verwachting in, weer in contact gebracht met God.' - Lisa

'Er is licht dat in onverwachte hoeken schijnt, er bestaan kieren die ontstaan door warmte die ontsnappen wil, wensen die ontstaan uit tranen, die niet vallen kunnen, er is geen ruimte voor duisternis waar licht is bevangen door verlangen.' - Inge

'Rust, stilte heb ik de afgelopen dagen genoten, op deze mooie plek. Gastvrijheid heeft me zo geholpen dat ik er geen woorden voor vind. P.S. Ik zag de vos met jongen. Ze was niet onder de indruk van mij maar ik wel van haar...!' - Hanna

*Belijdenissen
van een verwonderaar*

In gesprek met Lieke Weima

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Lieke Weima, dorpsdominee in Friesland en eindredacteur van Stad Gods.

Bijna een jaar geleden vertrok Lieke uit Utrecht om predikant te worden in het dorpje Scharnegoutum, nabij Sneek. Inmiddels voelt ze zich behoorlijk thuis, kan ze goed Fries verstaan en mist ze de stad minder dan ze had gedacht. 'In Friesland vind ik het heerlijk om de horizon te zien als ik de straat uit fiets en direct in de natuur te zijn. Het mooie aan het dorp en de gemeenschap hier vind ik de vanzelfsprekendheid waarmee mensen met elkaar omgaan. Je kiest hier niet voor een bepaalde groep. Iedereen woont op een dorp bij elkaar en daar moet je het maar mee doen. Dat maakt dat mensen elkaar makkelijk accepteren, ook met hun eigen aardigheden. En in de Randstad is het in mijn ervaring een uitzondering als je naar

de kerk gaat, een keuze waarvoor je je wilt verantwoorden. Ook dat is hier voor meer mensen vanzelfsprekend.'

Citaat 1:

De mens ziet zichzelf nooit zoals hij is, maar slechts de korte weg die voor hem ligt. Als hij verder vooruit wil zien, komt hij op dwaalwegen

'De kerk is voor mij een oefenplek om met andere ogen naar de wereld en dus ook naar jezelf te kijken. Daarbij kan een gevoel van vanzelfsprekendheid, hoe mooi ik dat dus ook vind, soms juist in de weg zitten. Ik hoop mezelf en anderen aan te zetten tot verwondering. Verwondering over mensen, over liefde, over de dood, over de grootsheid van het leven.

Ik geloof wel dat je jezelf nooit als geheel ziet. Ook mijn eigen blik op mijzelf is gekleurd. Soms verlang ik naar overzicht, omdat ik dan meer controle zou hebben en verder vooruit zou kunnen kijken. Maar misschien brengt me dat uiteindelijk inderdaad op dwaalwegen: als je teveel verre doelen gaat stellen en je houdt je er strak aan, dan heb je minder oog voor wat hier en nu gebeurt en wat er om je heen verandert.'

Citaat 2:

Niemand kan zeggen welke vorm of gestalte de liefde heeft. Toch heeft de liefde voeten, want die brengen ons naar de Kerk

‘Dit klinkt wel hoogdravend hoor! Als ik op zondagochtend naar de kerk ga, denk ik niet: ik heb God zo lief, ik wil naar hem toe. Als ik naar de kerk loop, ben ik volop bezig met wat ik heb gedaan afgelopen week, wat ik nog moet doen in de komende week, of mijn preek wel goed zal gaan. Of ik Gods liefde ga vinden in de kerk, is nog helemaal de vraag. Maar uiteindelijk hoop ik er toch wel op. Ik hoorde laatst iemand zeggen: een goede kerkdienst is een omhelzing van God.

In het christendom is liefde niet in de eerste plaats romantische liefde, maar juist veel breder. Het is een liefde voor mensen die niet dicht bij je staan, je wordt gevraagd om iedereen lief te hebben. Dat maakt het lastiger, ongrijpbaarder, maar het geeft ergens ook ontspanning. Die romantische liefde kan in je hoofd een heel groot ideaal worden, terwijl het ook zo klein kan zijn. In het afgelopen jaar ben ik mij gaan hechten aan de gemeente en al deze mensen. Dat is een hele bescheiden, kleine vorm van liefde.’

Citaat 3:

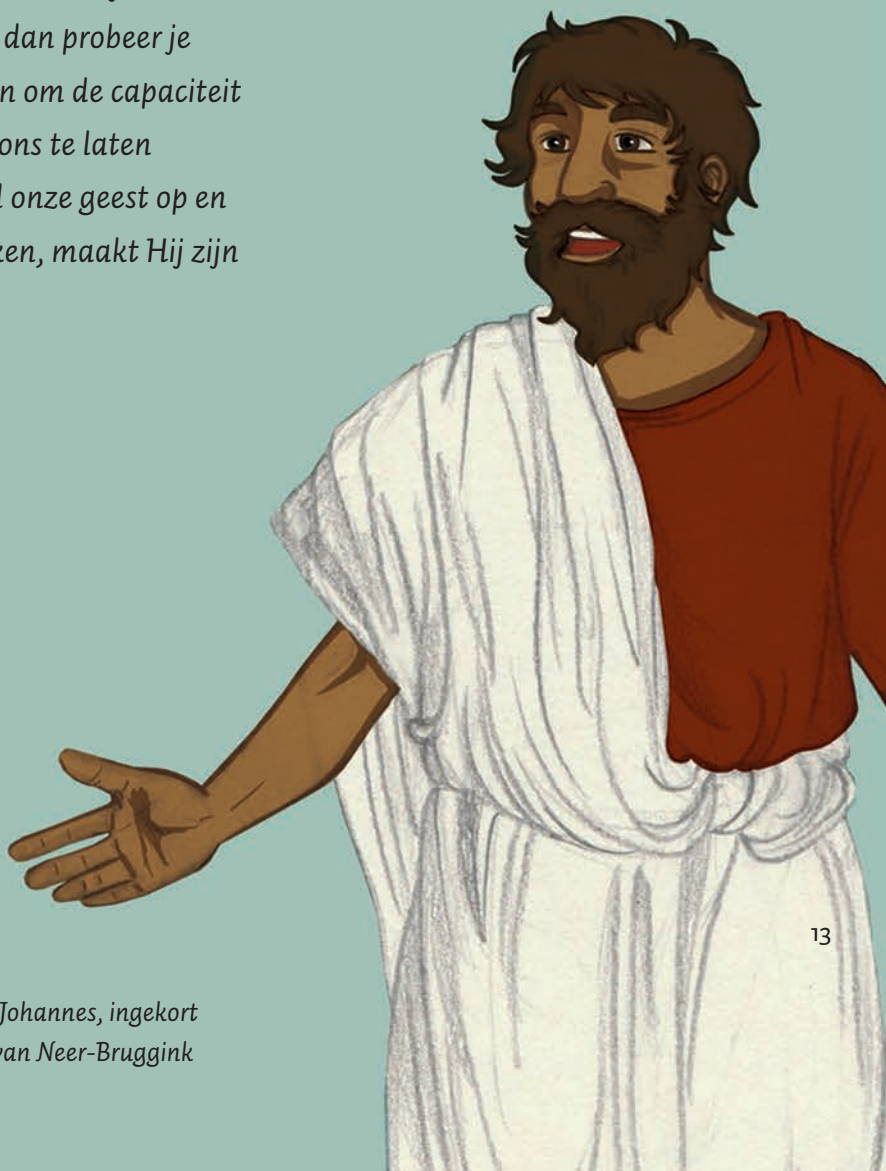
Zachtmoedigheid is het antwoord op tegenspoed

Mijn eerste reactie wanneer alles op mij af komt en ik te veel aan m’n hoofd heb is: harder werken, een tandje extra en alle ballen in de lucht houden. Terwijl ik ook minder zou kunnen doorduwen. Blijkbaar is er iets waardoor het niet werkt, en moet het misschien op een andere manier. Wat dat betreft kan ik soms wel wat zachtmoediger en geduldiger zijn met mezelf.

Wat dat geduld betreft laat ik me ook inspireren door de zusters. De zusters werken zo zorgvuldig en lijken zichzelf geen tijdslimiet op te leggen. Dat Casella in de loop van zo’n tien jaar ontstaan is, terwijl de zusters er niet jonger op werden, vind ik nog altijd heel bijzonder. Ik denk daar nog wel eens aan als ik bijvoorbeeld bezig ben met beleid van de kerk, hoe belangrijk het is om de tijd te nemen voor wat belangrijk is. Terwijl het voor je gevoel soms eindeloos duurt en veel te langzaam gaat.’

Met Augustinus mee

‘Dat waar je naar verlangt, zie je nog niet. Maar door te verlangen, zul je ontvankelijk worden om erdoor vervuld te worden. Als je bijvoorbeeld een waterzak wilt vullen en je weet dat er veel in moet, dan probeer je toch die op te rekken om de capaciteit te vergroten? Door ons te laten verlangen, rekt God onze geest op en door hem op te rekken, maakt Hij zijn capaciteit groter.’

Augustinus, preek 4,6
over de Eerste Brief van Johannes, ingekort
en bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink

Pauze in het bos. Foto: Shutterstock

Het bewijs van wat wij niet zien (Hebreeën 11,1)

Erik Borgman

Als het per se moet, kan ik het wel. Maar vrijwillig datgene waar je naar verlangt uitstellen en wachten tot morgen, of tot volgende week: dat lukt mij niet. Sommige mensen genieten meer van het feit dat ze morgen een taartje zullen eten dan van het eten van het taartje zelf. Ik heb lang niet altijd behoefte aan een taartje, maar als de begeerlijkheid ervan mij eenmaal overtuigd heeft, dan wil ik het taartje ook. Wachten met eten totdat iedereen heeft, vind ik dan al een hele toer.

Ongeduld

Ik denk vaak dat dit ongeduld mij katholiek maakt. Protestanten hebben geduld. Eindeloos (of, wat praktisch op hetzelfde neerkomt: tot het einde van de tijden) kunnen zij wachten op het rijk van God dat zal aanbreken. Het is als het land achter de horizon, je kunt er alleen maar naar op weg gaan. 'Geloof' noemt de schrijver van de brief aan de Hebreeën dat. 'Door het geloof heeft Abraham gehoor gegeven aan de roepstem van God en ging hij op weg naar een land dat bestemd was voor hem en zijn erfgenamen; hij vertrok zonder te weten waarheen' (Hebreeën 11,9). Ook Jezus is in de voorstelling van Hebreeën een gelovige in deze zin: 'Omwille van de

vreugde die voor Hem in het verschiet lag, heeft Jezus een kruis op zich genomen en de schande niet geteld: nu zit Hij aan de rechterkant van Gods troon' (Hebreeën 12,2). Wachten wordt beloond.

Aan het begin van het loflied op het geloof waaruit deze twee citaten komen, staat echter ook: 'Het geloof is (...) het bewijs van wat wij niet zien' (Hebreeën 11,1). Daar kan de ongeduldige katholiek iets mee! Geloof toont het onzichtbare al. Het ziet God in de overmatige goedheid van de schepping, de zon die alles verlicht, de

Daar kan de ongeduldige katholiek iets mee!

geliefde die de betekenis van jouw leven doet oplichten. Het koninkrijk van God is dan nog wel niet aangebroken, maar is wel zo nabij dat je er al volop van kunt proeven. 'Proef en geniet: hoe zoet is de heer', zegt Psalm 34. Nee, dat doodt het verlangen niet. Het wakkert het juist aan. Zoals met taartjes: als ze echt lekker zijn,

Ons proeven was een vorm van wachten

stop je pas met eten omdat ze op zijn of omdat jij er niet meer op kunt. Niet omdat je er niet meer op zou willen kunnen.

Wachten door te proeven

Als kinderen werden mijn broer en ik op zaterdagochtend naar de bakker gestuurd. De warme bakker. Die was wat verder weg, maar mijn moeder vond het brood uit de broodfabrieken, dat halverwege de jaren 1960 in de Amsterdamse nieuwbouwwijk waar wij woonden bij de supermarkt te krijgen was, klef en smakeloos. ‘Stopverf’, zei zij. Voor het weekend wilde zij echt brood. Wij vonden het niet leuk. Het was druk bij de bakker en als je niet uitkeek, drongen de volwassenen voor. Maar op de terugweg, met het warme, geurende brood in vloeipapier gewikkeld onder de arm, konden we ons niet bedwingen. We braken wat korstjes af en aten die op. Vaak zat er een heel gat in het brood als we thuis kwamen. ‘Waarom konden jullie nou niet even wachten tot je thuis was?’, vroeg mijn moeder verwijtend. Wij zwegen bedremmeld. De week erop was het hetzelfde verhaal.

Ik heb er lang over gedaan - ik schreef het al: als het moet, heb ik wel geduld. Maar nu weet ik het antwoord dat ik toen niet kon geven. Ons proeven was een vorm van wachten! Zo ontdekten wij hoe lekker het brood was en leerden wij dat mijn moeder gelijk had. Het was een roteind naar de bakker en je stond lang in de rij, maar dan had je ook brood dat veel lekkerder was dan wat we door de week aten. Zo lekker, dat je er niet vanaf kon blijven.

*Erik Borgman is lekenDominicaan en
hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste
medewerker van Stad Gods.*

Zing!

Marie Hansen-Couturier

Voor een hovenier

Ik zal zaai - en, ik zal oog - sten. Ik zal heel de aar - de
troos - ten met het bloei - en van mijn tuin.
Alwat le - ven wil, loopt uit en brengt wat bin - nen was naar
bui - ten. En ook ik ge - hoor - zaam aan de zon.
Zaai - en wil ik en be - zin - gen, die - nen het nu nog ge -
rin - ge kie - men en daar - van de bron.

Tekst: Hein Stufkens, muziek: Josephine Boevé

Een jaar of acht was ik, toen ik een eigen stukje tuin kreeg - en van mijn oma de zaadjes. Oost-Indische kers, van die prachtig kleurrijke bloemen. Dus hup, zaadjes in de grond en afwachten maar. Geen gemakkelijke taak voor mijn soms wat ongeduldige persoonlijkheid... Er kiemde iets, maar dat was onkruid, zei mijn moeder. Net toen ik de hoop opgegeven had, kwamen de plantjes boven. Binnen no time bloeide mijn tuintje prachtig. Een wonder blijft het: iets dat zo klein begint en zo kleurrijk uitkomt, wortels stevig in de grond. Dat we mogen zaaien en oogsten in het vertrouwen dat dát uit zal komen, telkens weer.

2.
Zomer komt met nieuwe kleuren
en mijn roos gaat blozend geuren
als een vlinder haar met verve mint.
Heeft zij dorst, geef ik haar drinken -
laat ik mij in haar verzinken

3.
Proef ik traag de rijpe vruchten
hoor ik al de herfstwind zuchten,
voel ik dat ik deze strijd verlies—
laat ik wijs mijn tuin maar waaien
en de kale bomen zwaaien
in het valse licht zo triest

4.
In de strenge winterkoude
weet ik toch: mijn goede oude
wortels rusten in vertrouwde grond.
Onder de besneeuwde zoden
liggen duizend schijnbaar doden
stil te wachten op wat komt.

refrein
Ik zal zaaien, ik zal oogsten,
ik zal heel de aarde troosten
met het bloeien van mijn tuin.

Marie Hansen-Couturier woont in Utrecht, gaat graag als gastvoorganger voor in kerkdiensten en werkt als promovenda systematische theologie aan de Protestantse Theologische Universiteit. Ze is regelmatig bij Casella te gast geweest.

ZinneBeeld

Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker

Beeld: Zak Benjamin:

*Christus en consumentisme, 1999,
acryl op hout, 87 x 87 cm.*

Afgoden genezen ons niet, brengen ons geen geluk, storten ons zelfs in het ongeluk en toch blijven we ze hardnekkig volgen. We buigen ons liever neer voor vreemde goden dan voor de Heer, onze God, die ons in de vrijheid zet. We jagen liever na wat alle mensen om ons heen ook najagen: een leven van luiheid, lekkere drankjes en overdadig eten, van roem en succes, in een groot huis met een dikke auto voor de deur, met op gepaste tijden een reis naar verre oorden. Dat zijn de bouwstenen van ons leven, de toetsen die we steeds weer intikken, de ideaalbeelden waar we een kaarsje voor branden. Maar wat we ook intoetsen, we krijgen Jezus op ons scherm. Want Hij is de enige die al onze verlangens werkelijk kan vervullen. Is het niet ironisch? We zoeken het overal, terwijl we een God hebben die ons liefheeft en ons meer geeft dan we zelf kunnen bedenken.

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muziekwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Een thuis voor Behram

‘Mijn naam in dit stukje is Behram, dat betekent overwinnaar. Ik ben in juli 8 jaar geworden. Ik kom uit Iran. Mijn vader en ik wonen sinds de winter in het Jeannette Noëlhuis. Wij mogen hier wachten tot we asiel kunnen aanvragen. Voor mijn verjaardag heb ik stelten gekregen. Als ik daarop sta, ben ik net zo groot als papa.

In mijn thuisland is het niet goed. Mijn opa werkt op een parkeerplaats waar heel veel auto's komen. Hij werkt daar

heel veel en heel lang. Toch is één kilo tomaten al heel duur voor mijn familie. Mijn vader hield van een spel wat haram is, verboden. De politie heeft hem daarom gevangen genomen. Op een dag mocht hij even weg om mij te zien. Toen zijn we gevlucht. Met het vliegtuig reisden we naar Servië. Daarna liepen we door heel veel landen. Lopen, lopen, lopen... In het bos konden we soms heel kort uitrusten. In de zomer van vorig jaar zijn we in Nederland aangekomen.’

Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost, waarin zowel mensen met als mensen zonder papieren wonen. Hun levensstijl is gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De zusters hebben al vanaf het ontstaan van het huis grote sympathie voor hun werk. Dit jaar ondersteunen we hen met de giften van Stad Gods, voor basale behoeften van tuinmateriaal tot shampoo. Zo kan de leefgemeenschap gastvrijheid blijven bieden aan wie geen ander toevluchtsoord heeft.

***Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003 8244 29***

U kunt ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Dit blijft zo, maar na dit nummer zullen we het niet meer apart vermelden.

Mijn kloosterwereld

Milou en ik krijgen het komende jaar les over de Regel van Augustinus. Dat nemen we natuurlijk héél serieus. Dat is te horen wanneer je je oor te luisteren legt tegen de discreet gesloten deuren van de woonkamer. Je verneemt dan taalkundige juweeltjes als: 'Ja, maar dat betekent natuurlijk gewoon dat als je zelf niets tekort komt, je ook niet moet gaan zeiken over wat een ander heeft.' En: 'Het moet mogelijk zijn om met je eigen keuzes op je bek te gaan, maar dan moet je ook stevig genoeg zijn om weer op te krabbelen.' Waarmee door ons tweetjes respectievelijk de zusterliefde en de gehoorzaamheidsgelofte gevoeglijk worden behandeld.

Het zijn fijne sessies. Milou en ik studeren samen of met onze vormingsbegeleider Marie Madeleine. Maar als de doorgeslagen theologie-nerd die ik ben kijk ik ook ontzettend uit naar de cursussen die eraan staan te komen! Marie Madeleine is namelijk - met de haar kenmerkende vastberadenheid - samen met karmeliet Minie Pasop de vorming aan het organiseren voor zo ongeveer half kloosterlijk Nederland. Waardoor we het komende jaar de kuikens van alle andere kloosters gaan ontmoeten. Met hen gaan we op (biblio)dramatische wijze praten over roeping, alles leren over liturgie en - als het even lukt - over 'communicatie'. Al blijkt uit de eerste alinea dat wij dat natuurlijk niet echt nodig hebben. We hebben bovendien opgevangen dat er excursies op het menu staan, die ons zelfs over de grenzen van ons eigen kleine kikkerlandje voeren... Natuurlijk houd ik jullie van alles op de hoogte.

Nadia Kroon is aspirant-zuster bij klooster Casella en werkt als kerkelijk werker in Haarlem. Op haar website www.kloosterwereld.nl schrijft en vlogt ze over kloosterspiritualiteit. In Stad Gods vertelt ze over haar leven bij Casella.

Augustinus een beeldverhaal

Thagaste

Het jaar 388

Samen met mijn vrienden ben ik weer terug op de plek waar alles is begonnen.

We verbleven en werkten op een boerenbedrijf, een nalatenschap van mijn vader.

Ondertussen schreef ik een aantal boeken over onder andere de ware godsdienst, pedagogische problematiek, en het Manicheïsme.

Er is veel veranderd, maar het is fijn om mijn zoon te kunnen laten zien waar ik ben opgegroeid.

Er is een boek van mijn hand waarin ik in gesprek ben met mijn zoon. Zijn briljante geest deed mij huiveren.

Er is eigenlijk nog zoveel dat hij moet zien van de wereld.

Maar ook hij werd al gauw van deze aarde weggenomen.*

Ik ga naar de stad Hippo, waar een keizerlijk ambtenaar zich aangetrokken voelt tot mijn kloosterleven. Ik wil hem over de streep trekken.

Hippo

Maar in plaats daarvan willen de mensen mij over de streep trekken!

Als jij ermee instemt dan wijd ik je meteen in.

Het kerkvolk wil mij per se als priester en hun bisschop, Valerius, is het met ze eens. Hij wil mij zelfs als mede-bisschop.

Het staat hem perfect.

Ik kan dit niet weigeren, maar hoe kom ik dan toch toe aan het leven en studeren zoals in mijn klooster?

Hij is net wat we hier nodig hebben.

Mijn wereld stortte in. Ik moest mezelf wegcijferen voor mijn volk.

Maar ik zou hoe dan ook mijn verplichtingen nakomen.

Ik kan je in ruil voor je diensten een nieuwe plek aanbieden als klooster. Je hele gemeenschap is hier welkom.

Wordt vervolgd

Op de koffie met Evert van Kooij

Evelien Plaisir

Foto: Roelant Meijer

‘In 2004 ging ik met mijn kleinzoon naar de speeltuin aan de Soestdijkerstraatweg. Ik woonde in Hilversum, maar was nog nooit bij het klooster geweest. Ik raakte aan de praat met zuster Mul, die lolly’s aan het uitdelen was. Toen ze hoorde dat ik zou gaan stoppen met werken, vroeg ze of ze me dan mocht benaderen voor vrijwilligerswerk. Ik stemde toe en zij hield woord. De zusters hadden drie klussen in de aanbieding: de speeltuin bijhouden, brood halen en de begraafplaats onderhouden. Dat ben ik gaan doen. De hartelijkheid en dankbaarheid van de zusters zorgen voor een prettige sfeer. Ik vind het leuk om met mijn handen te werken. De begraafplaats had behoorlijk wat achterstallig onderhoud; die heb ik helemaal zien opknappen en die onderhoud ik nog steeds. De speeltuin is inmiddels verdwenen en de zusters zijn verhuisd uit het klooster, maar ook bij Casella is er altijd wat te doen. Bij de koffie wordt vaak gevraagd of ik hier of daar nog even naar kan kijken. Dat doe ik met plezier!’

